

ØRJAN N. KARLSSON

Sharba

Thriller

 juritzen forlag

Ørjan N. Karlsson
Goliat – Thriller 2008

© juritzen forlag as 2009, Oslo
www.juritzen.no

Materialet er vernet etter åndsverkloven. Uten uttrykkelig samtykke er eksemplarframstilling, som utskrift og annen kopiering, bare tillatt når det er hjemlet i lov (kopiering til privat bruk, sitat o.l.) eller etter avtale med Kopinor. (www.kopinor.no) Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatnings- og straffansvar.

Bokdesign: Trygve Skogrand / Passion&Prose

Omslagsfoto:

Bilder fra Afghanistan: Lars Magne Hovtun, Forsvaret
Portrettfoto: John Andresen
Modell: Maria Ben-Shams

Satt med Sabon 10,4/13,5 hos Passion&Prose
Papir: Holmen Book Cream 80gr 144 my
Printed in Sweden
ScandBook AB, Falun 2009

ISBN 978-82-8205-031-9

”Krigføring er kunsten å villede.”

Sun Tzu – ca år 500 før Kristus

”Profet! Kall de troende til kamp! Hvis dere er tjue som er utholdende, vil dere vinne over to hundre. Hvis dere er hundre, vil dere beseire tusen av de vantro.”

Koranen – 8: 65/66

Til Ivar, Erik, Frank, Bjørnar og Stray – *Alter ipse amicus.*

PROLOG

26. september 1996

Kabul
Afghanistan

Sharba lukker øynene. Fingertuppene finner den hvite murveggen som omkranser hagen og huset deres. Den kalkmalte muren er varm og ru som sandpapir. Med øynene lukket går hun varsomt langsetter muren. Vått gress kiler mellom tærne.

Under sitrontrærne hvisker en vannspreder.

286 steg.

Det er lengden på muren.

Ytterporten knirker opp. Det smeller i en bildør. Hun slår opp øynene tidsnok til å se onkel Barbrak gå inn ytterdøren. Sharba smetter inn bak ham. Lyset i stuen er dempet. Mens hun lekte ute i hagen, må mor ha trukket for gardinene. Sharba skal til å spørre hvorfor, men onkel Barbrak kommer henne i forkjøpet.

”Vi må dra. Nå!” Onkels stemme er hes, men intens. Skjorten hans er gjennomvåt. En stram lukt henger ved silkestoffet. Før Sharba rekker å lukke døren, hører hun lyden av skyting fra universitetsområdet. Det er første gang hun hører geværskudd så nært huset. Tidligere har mor sagt at hun ikke behøver å bekymre seg. Nå forteller Miras ansikt henne noe annet.

”Vi kan ikke dra fra Ahmed.” Mor knuger hendene om veskene med klær hun i all hast må ha pakket. Hun er kledd

i en enkel, heldekkende hvit drakt med et grått hodeskjerf. Sharba synes hun ser ut som en av konene på markedet, ikke som hustruen til Kabuls transportsjef.

Onkel rister på hodet. ”Taliban er allerede inne i byen. Det første de gjorde, var å storme FN-basen. Ikke en eneste av blåhjelmene gjorde motstand.” Barbraks stemme er bitter. Han biter kjevene sammen og svelger tungt. ”Ta nå til fornuft, Mira. Alle kjenner til at Ahmed en kort periode jobbet i president Najibullas administrasjon. Nå er både Najibulla og broren hans henrettet. Jeg så likene deres med egne øyne. Kroppene er hengt opp til spott og spe utenfor presidentpalasset. Ryktene sier at Zalim Akhbar står bak.”

”Barbrak!” Mor ser bort på Sharba.

”Unnskyld. Unnskyld.” Onkel senker stemmen, men Sharba kan fremdeles høre hva han sier: ”Hvis Akhbar selv er i Kabul, har vi all grunn til å frykte det verste.” Onkel Barbrak er nervøs, men Sharba forstår ikke helt hvorfor. Hva galt har de gjort Taliban og denne Akhbar? Far er en respektert mann i Kabul, med ansvar for veiene og broene. Ja, han bestemmer til og med over flyplassen på utsiden av byen. Fars kontor er større enn deres egen spisestue, og dekket med tepper så myke at du bare ønsker å synke ned i dem. Sharba går bort til stuebordet og plukker opp den vesle snøkulen hun fikk i bursdagsgave av far. ”Snø i ørkenen” hadde far hvisket da han gav henne gaven. ”Like vakkert og sjeldent som deg, vennen min.” Sharba rister på kulen. Glitrende snøflak daler ned over en smilende snømann. Bak henne fikler onkel Barbrak med bilnøklene og sier: ”Tenk deg om, Mira. Taliban vil arrestere alle med vestlig utdanning. Ahmed vil forstå hvorfor vi måtte reise. Han følger garantert etter så snart han kan.”

”Men hva om han ikke kan?” Mors stemme er svak, knapt hørbar. Øynene hennes er blanke. På utsiden tuter et bilhorn. Barbrak vekker til.

”Pappa!” Sharba er ute av døren før Mira rekker å stoppe

henne. En sort mercedes cruiser sakte forbi på utsiden av gitterporten. Føreren er usynlig gjennom det sotete glasset. Bilen stopper ikke. Skuffet synker Sharba ned på trappen med snøkulen i hånden.

”Ikke vær lei deg, engelen min,” mumler Barbrak og svinger henne opp på skulderen. Etter en stund kommer mor ut på trappen. Der blir hun stående og se seg om. Blikket hennes dveler ved den nymalte husken, urtehagen og endelig det lille fuglebadet far har fått bygget nederst i hagen. Han har ennå ikke rukket å fylle det med vann. Mor trekker pusten og drar håndbaken over øynene. Så stikker hun en tykk konvolutt innenfor jakken til Barbrak.

”La oss dra,” sier hun med bestemt stemme.

”Sørover, ikke sant?” Barbrak trommer tommeltottene mot rattstammen. Mor nikker. ”Ja, men jeg tror det er best vi tar en av stikkveiene som løper parallelt med hovedveien til Kandahar. Etter en times tid kan vi sette kursen østover. Det var i alle fall slik Ahmed planla det.”

”Du vet jeg ikke kan bli med dere over grensen?”

Mor legger en hånd på Barbraks arm. ”Jeg vet det. Derfra skal saktens vi jentene klare oss selv, ikke sant, Sharba?” Mor blunker til henne. Sharba mønstrer et smil. Onkel Barbrak setter bilen i gir. De kjører i taushet til bilen ankommer søndre byport.

Et militært kjøretøy, Sharba tror det er en gammel russisk stridsvogn, stenger for utkjørselen. Barbrak trykker inn bremsen og setter bilen i revers, men gaten bak dem er allerede full av andre kjøretøyer og nysgjerrige tilskuere. Et hvin så skarpt at det stikker i ørene hennes, får Sharba til å flytte blikket tilbake på stridsvognen. Toppen av vognen beveger på seg! Sakte dreier den digre krigsmaskinen på kanonløpet til alle i bilen ser rett inn i det mørke røret.

”Allah bevare oss.” Mor griper etter dørhåndtaket. Barbrak rister på hodet.

”Vent her.” Onkelen trekker pusten dypt og åpner døren. Samtidig svinger stridsvognens tårnluke opp. Hodet som stikker opp av åpningen, er ikledd en skitten paggri, ansiktet innrammet av bustet skjegg.

”*Chi mekhay?* Hva vil du?”

”Jeg ber om tillatelse til å passere. Vi skal til min søsters begravelse i Kandahar og er allerede sent ute.”

”Det er ikke trygt å ferdes utenfor byen nå for tiden. Dere må bli her.” Talibansoldaten harker og sender en brun spyttklyse ned på bakken. Barbrak stikker hånden innenfor skinnjakken. Lynraskt river mannen opp en pistol og sikter direkte på onkel. ”Hendene over hodet om du har livet kjært!”

Sharba gisper. I passasjerstet sitter mor helt urørlig.

Med imponerende ro trekker Barbrak hånden ut av jakken. Hele tiden holder han øyekontakt med mannen i stridsvognen: ”Jeg ønsker kun å betale for tjenesten du gjør meg ved å flytte vognen. Det vil være synd og skam om vi ikke rekker frem til begravelsen i kveld.”

Talibansoldaten betrakter ham over pistolløpet. Så senker han våpenet. ”Ok, men ingen brå bevegelser.” På ny legger Barbrak hånden på innsiden av jakken. Etter litt fikling trekker han frem en bunke sedler. En av sedlene løsner og seiler av gårde over biltaket før den lander i gaten bak dem. Sharba snur seg. Ingen av tilskuerne gjør antydning til å plukke opp seddelen.

”Kom sakte mot meg.” Talibansoldaten klyver ut av luken og setter seg på huk over det ene beltet. Barbrak nærmer seg nølende mens han holder seddelbunken foran seg som et skjold.

”Amerikanske dollar?” snerrer soldaten, men griper likevel pengebunken. Han gjør et nummer av å veie pengene i hånden, så sier han: ”Allah er nådig. Dere kan passere. Men husk hva jeg sa: veien til Kandahar er forræderisk.” Talibansoldaten putter sedlene i bukselomma og klyver tilbake ned tårnluken.

Rett etter skyter sort røyk ut fra hekken på stridsvognen, så gjør kjøretøyet et byks fremover. Uten å nøle trykker Barbrak inn gassen.

”Hva fomlet du sånn med?” Mor høres morsk ut.

Barbrak svarer: ”Jeg strevde med å få sedlene ut av konvoluttene. Hadde jeg trukket frem hele bunken, ville han tatt alt.” Mor legger hodet mot Barbraks skulder. Verken bror eller søster sier noe på en stund. Sharba forstår at mor ikke er sint, bare redd.

Fra resten av ferden husker hun bare bruddstykker. Etter noen mil svinger onkel Barbrak av hovedveien og inn på en humpete kjerrevei. Rett etterpå stoppes de av den første av i alt syv lenker; provisoriske sperringer der bevæpnede menn krever veitoll før de får fortsette. Barbrak betaler med amerikanske dollar hver gang. Grensepasseringen ved Torkham går smertefritt. Etter å ha sagt farvel til onkel Barbrak, spaserer Sharba og mor de siste meterne til grenseposten. På ny skifter penger hender, denne gangen mer diskre. Offiseren stempler passene deres, og så er de i Pakistan. Mor praier en drosje.

”Når kan vi dra hjem igjen?” Sharba stiller spørsmålet mens sjåføren legger den sparsommelige bagasjen deres i lasterommet.

”Når Ahmed kommer for å hente oss.” Det rykker rundt øynene til mor. Sharba griper hånden hennes. Hun liker ikke å se mor så trist. Men alt vil bli bra nå far kommer. Sharba setter seg i baksetet med snøkulen mellom hendene. Mor tar plass ved siden av henne. ”Peshawar,” hvisker hun til sjåføren. Mannen nikker og trykker inn gassen. Humpene i veien rister opp en storm inne i den blanke glasskulen. Mellom snøflakene smiler snømannen mot henne.

21. juli 2005

Forsvarets skole i etterretnings- og sikkerhetstjeneste (FSES)
Lutvann, Oslo

Rekrutteringsoffiseren, en ung løytnant fra Hæren, er sent på jobb. Han ser da heller ingen grunn til å stresse. Sommeren er den absolutt roligste tiden på skolesenteret, og i morgen begynner ferien. Nå gjenstår det kun å tømme innboksen, slette gammel e-post og nyte stillheten. Løytnanten er halvveis ned i kaffekoppen før han legger merke til at lyset for nye beskjeder blinker på bordtelefonen. Offiseren lener seg frem og trykker inn knappen. Den automatiske telefonstemmen forteller ham at han har en ny beskjed, så følger et kort pip før meldingen spilles av: ”Hei. Dette er Sharba Hachemi. Jeg har noen spørsmål om språkkurset deres i dari. Jeg vet fristen for å søke har gått ut, men det hadde vært fint om du ringer meg tilbake. Nummeret mitt er ...”

Av gammel vane noterer løytnanten telefonnummeret. Det formelle opptaket til etterretningskurset med fordypning i dari er allerede ferdig. Neste mandag vil tolv spente kandidater møte på Lutvann for å delta i det tre uker lange aspirantkurset. De åtte beste vil bli tilbudt plass ved skolen. Slik er i alle fall teorien. Rekrutteringsoffiseren hadde ønsket seg dobbelt så mange aspiranter. Det er langt fra sikkert at de finner åtte som er gode nok. Spesielt kritisk er mangelen på tolker.

Hachemi.

Løytnanten setter en strek under etternavnet. Er det serbisk? Fornavnet har han aldri hørt før. Nysgjerrig taster han inn navnet i personaldatabasen. Skolens system er koblet både til folkeregisteret og strafferegisteret. I tillegg henter datamaskinen opplysninger fra Forsvarets eget etterretningssystem. Resultatet vekker løytnantens interesse.

Hachemi, Sharba.

Født 8. mai 1986 i Kabul. Afghansk statsborger (1986-1998).

Norsk statsborger fra: 4. juli 1998.

Bosted: Skien, Telemark.

Mor: Mira Hachemi. Ansatt i Telemark fylkeskommune.

Far: Ahmed Hachemi. Meldt savnet etter Talibans innmarsj i Kabul 1996. (Det bemerkes at informasjonen er basert på Mira Hachemis vitneforklaring.)

Strafferegister: Ingen anmerkninger.

Merknad fra Politiets sikkerhetstjeneste: Ingen bekymringsverdige aktiviteter registrert. Etterretningsinnhenting avsluttet ved innvilgelse av norsk statsborgerskap.

Risikovurdering: Lav.

Under den tørre personinformasjonen lister databasens automatiske søkemotor opp lenker til fire avisartikler. Rekrutteringsoffiseren klikker på den nyeste. En smilende mørkhåret jente med persiske trekk kommer til syne på skjermen. Hun er ikledd en tettsittende treningsdrakt og støtter seg mot en terrengsykkel. Under bildet står det: *Sterk andre plass for ung debutant i Birkebeinerrittets aldersbestemte klasse.*

Løytnanten hviler hånden på telefonrøret. Sharba Hachemi later til å ha alle de kvalifikasjonene Forsvaret er ute etter. En etnisk afghansk nordmann. Sågar en kvinne! Kan det bli mer politisk korrekt? Og det er jo tross alt han som avgjør hvem som kalles inn til opptak. Etterretningstjenestens behov må da veie tyngre enn en skarpe tidsfrist?

Offiseren slår nummeret.

Kapittel I

20. oktober (nåtid)

**Den norske militærleiren Camp Nidaros utenfor
byen Mazar-e Sharif
Afghanistan**

Sharba Hachemi rister på den vesle snøkulen og setter den fra seg i vinduskarmen. Glasset er så fullt av riper at hun knapt ser snøkornene som daler ned over snømannen. Det smeller i ytterdøren. Gjennomtrekken får gardinene til å blafre. Et glimt av morgensol finner veien gjennom en glipe i det mørke stoffet. Lyset treffer kulen. I noen øyeblikk er rommet hennes et kaleidoskop av gnistrende krystaller.

Snø i ørkenen ...

Sharba husker hvordan Ahmed løftet henne opp på kneet og hvisket ordene i øret hennes. Men lyden av stemmen hans har hun glemt. Det gjør henne trist. Sharba blir sittende på sengekanten til den siste snøkrystallen faller til ro på bunnen av kulen. Så kryper hun under teppet og slår av lyset mens militærleiren rundt henne våkner til liv.

”Sersjant Hachemi, etterretningsoffiseren ønsker å snakke med deg.” Sharba gryn timer et ok til svar og snur seg over på siden. Det er bare tre timer siden hun kjøyet. Hva i alle dager kan være så viktig? Som regel gis nattskiftet seks timers hvile før neste vakt. Øynene glir igjen. Trettheten lar seg ikke

bekjempe. Men søvnen blir kortvarig. Noen rister forsiktig på foten hennes. ”Sersjant Hachemi. Du må våkne. E-off sa det hastet.”

Hvorfor låste hun ikke døren?

”Greit!” Sharba setter seg opp i sengen. Bevegelsen er så brå at personen som vekket henne, en ung sambandssoldat hun i farten ikke husker navnet på, tar et forfjamset steg tilbake. ”Si at jeg er der om fem minutter.”

”Mottatt, sersjant.” Soldaten mumler ordene, men gjør ikke tegn til å bevege på seg. Med et påtatt stønn svinger Sharba føttene ut av senga og ned på det iskalde golvet. Tilsynelatende fornøyd forsvinner soldaten ut døren.

Hun tøyer hendene over hodet så det knaker i skulderleddene. Sharba er støl, men ikke fordi hun har ligget forkjært. Fotballkampen før hun gikk på vakt, har nok skylden. På banen gis det ikke ved døren. Ingen bryr seg om at hun bare er 165 centimeter på strøpelesten og veier 54 kilo. Sharba ville ikke hatt det annerledes heller. Ute på oppdrag stilles det samme krav til kvinner og menn. Hvorfor skulle det gjøres forskjell på gressmatta? Sharba smiler for seg selv. *Grusmatta* er et mer korrekt begrep. Hun har fremdeles sand i munnen.

Sharba legger snøkulen i skuffen og åpner vinduet. En kjølig vind fra fjellene i nord får gardinene til å flagre inn i rommet. Lukten av militærleir, dieselstank og en seig odør av smøreolje klarer ikke helt å skjule det hun tenker på som *hennes* Afghanistan: En tørr duft av krydder, angen av gulnet gress og flyktig sand. I et glimt ser Sharba for seg hagen deres hjemme i Kabul. Mors urtehage og fars håpløse forsøk på å lage en koi-dam. Det er lett å fortape seg i minnene, men landet hun husker fra hun var liten jente, er borte; revet i filler av tiår med uro og krig. Afghanistan lider av et Sisyfos-syndrom. Den minste fremgang krones med et nytt stup ned i fortapelsen.

I operasjonsrommet, eller *opsen*, er det travel aktivitet til

å være så tidlig på morgenen. Rommet er ikke stort, knapt tju kvadratmeter, men hver tomme er utnyttet. Veggene er dekket av fargerike kart med informasjon om alt fra baser og troppeforflytninger til helikoptertraseer og flomvarsel. På toppen av rekken med grønmalte radiosamband balanserer en stabel brevordnere. Hver plastskuff er merket med kallesignalet til de ulike uteenhetene. Sharba finner sin egen skuff midt i stabelen, merket *4-Uniform*.

Lag 4-Uniforms hovedgeskjeft er å fremskaffe etterretningsinformasjon fra sivilbefolkningen uten at aktiviteten går på bekostning av tilliten mellom innbyggerne og den internasjonale stabiliseringsstyrken, ISAF. Amerikanerne kaller det for *Humint*, kort for *Human Intelligence*. Som etnisk afghaner har Sharba et klart fortrinn i denne informasjonsinnhenting. Hun snakker flytende dari, det vanligste språket nord i Afghanistan. De siste månedene har hun reist på kryss og tvers i provinsen. Ikke sjelden har hun tatt seg i å glemme at samtalene med befolkningen også kan ha militær verdi. Hvert møte med sivile afghanere er også et møte med en del av henne selv, en påminnelse om hvordan årene i Norge har forandret henne. Sharba har returnert til fødelandet. Men det føles ikke som å komme hjem.

Denne erkjennelsen ble styrket for noen dager siden da den norske forsvarsministeren kom på besøk til Mazar. Statsråden ønsket å møte sjefen for de afghanske styrkene i provinsen. Sharba bisto som tolk. Med på reisen var også en journalist fra Aftenposten. I en artikkel som kunne leses på nettet dagen etter møtet, ble dialogen mellom den norske politikeren og den afghanske obersten beskrevet som hjertelig. Sharba følte det annerledes. Hun oversatte ikke de nedsettende bemerkningene den afghanske obersten rettet mot henne som kvinne. Sharba er glad journalisten ikke la merke til de feberhete rosene som etter hvert blomstret i kinnene hennes. Oberstens kvinnefiendtlighet kom dessverre ikke som noen overraskelse. Likevel skammer

Sharba seg over mannens vulgære tilnærminger. Taliban eller ei. Når Sharba ser Afghanistan gjennom norske øyne, forstår hun hvor langt landet har igjen til noe som ligner på demokrati.

Normalt er operasjonsrommet betjent av tre personer, to assistenter og ett vakthavende befal. Denne morgenen er det dobbelt så mange til stede. I det ene hjørnet sitter etterretningsoffiseren bøyd over et kartblad. Han vinker Sharba til seg.

”Har du sovet godt, sersjant?” Smilet hans er ikke til å ta feil av, men Sharba ser ingen grunn til å sutre over å ha blitt purret før tiden. Noe er på gang, og hun ønsker å ta del i det.

”Helt upåklagelig, kaptein. Det er ikke mengden søvn, men kvaliteten det kommer an på.”

”Og det tror du på?”

”Overhodet ikke, kaptein.” E-off gliser og rekker henne en kopp kaffe. Sharba tar takknemlig imot plastkruset. Mens hun super i seg det beske brygget, bretter etterretningsoffiseren ut kartet.

”Hvor godt kjent er du i Kheyraabad?”

”Sånn passe. Laget mitt var der i begynnelsen av måneden. Det er en mindre by halvveis mot grensen til Usbekistan. Byen var en av svært få med jernbaneforbindelse. Nå er det flere tiår siden noe tog ankom stasjonen der.

I begynnelsen av måneden besøkte laget mitt byens eneste skole og delte ut de sedvanlige ”feel-good”-artiklene; fotballer, tegneserier og sjokolade. Jeg fikk god kontakt med en av lærerne, samt noen av landsbyens handelsmenn. Hvorfor spør du?”

E-off banker tuppen av blyanten mot kartbladet. ”For en time siden mottok vi en melding fra ISAF-hovedkvarteret i Kabul. Som du kanskje vet, opererer britiske spesialstyrker i området.”

Sharba nikker. Hun visste ikke at britene var i aksjon så langt

nord, men det kommer ikke som noen overraskelse. Britene, sammen med amerikanerne, er for det meste konsentrert i den sørlige delen av Afghanistan. Men i det siste har Talibans aktivitet i de nordlige provinsene økt. At britene trapper opp aktiviteten deretter, er som forventet.

E-off fortsetter: "Britene har lokalisert en større karavane i fjellområdene mellom Usbekistan og Afghanistan. Ved siste observasjon var karavanen på vei sørover, med kurs for Kheyrabad. Hendelsen er i seg selv ikke så uvanlig. Ruten karavanen følger, er jo en gammel handelsvei. Men den britiske spesialstyrken mener å ha identifisert flere tyngre våpen skjult blant varene kjøpmennene frakter med seg."

"Så hvorfor kaller de ikke inn støtte fra jagerbomberne? A-10-jagerflyet er jo velegnet for slike raid." Sharba har sett amerikanernes A-10, eller *Vortesvinet* som det gjerne kalles på grunn av sitt stygge ytre, i aksjon ved to anledninger. Det er et skremmende skue.

"Fordi mesteparten av karavanen består av kvinner og barn. Du vet hvor sterk den såkalte anti-krigopinionen er i Europa for tiden. ISAF påfører seg selv nok et dolkestøt om sivile omkommer i et slikt flyangrep. At Taliban bevisst bruker uskyldige som skjold, demper ikke indignasjonen i europeiske hovedsteder så lenge det er våre bomber som dreper de sivile."

"Hva er planen?"

E-off drar hånden over en glattbarbert isse før han svarer. "Vi trenger mer informasjon. Sikker informasjon. Den typen opplysninger som kommer fra informanter vi stoler på."

Sharba tømmer siste rest av kaffen. Trettheten er som blåst vekk. "Informasjon av den typen personer med tillit i lokalbefolkningen kan skaffe?"

"Korrekt, sersjant. Hvor raskt kan du komme deg av gårde?"

Hun får lese rapporten fra ISAF-hovedkvarteret i Kabul.

Mappen inneholder ikke stort. E-off har allerede nevnt det viktigste. Den britiske spesialstyrken anslår karavanens hastighet til litt under åtte kilometer i timen. Tatt i betraktning hvor bratt og ulendt terrenget i området er, finner Sharba farten imponerende. Opprettholder karavanen tempoet, når den utkanten av Kheyabad rett før mørket faller på. Skal hun nå frem tidnok til å samle inn nødvendig informasjon, må hun reise innen to timer.

To timer!

Til vanlig bruker de dager på å planlegge operasjoner av denne typen. Men Sharba liker utfordringen, og snart har hun skriblet skjelettet av en plan ned på notatblokken. I øyekroken registrerer hun hvordan en av sambandsassistentene iakttar henne. Sharba antar det bare er et spørsmål om tid før han tar mot til seg og erklærer hvor betatt han er av henne. Som med de andre før ham vil hun avvise soldaten på en bestemt, men vennlig måte. Livet hennes er komplekst nok som det er.

Til slutt bestemmer Sharba seg for å ta med korporal Knut Åsen og grenader Jarle Zimmerman. Få kan manøvrere den lette mercedesfeltvognen som Åsen, og i tillegg behersker korporalen litt dari. Zimmermans gode sanitetsferdigheter kan også komme godt med, selv om Sharba ikke ønsker å dvele så mye ved det siste. Gjør de jobben rett, er laget ute av byen før karavanen ankommer, forhåpentligvis med nok informasjon til at spesialstyrkene kan aksjonere.

Hun skisserer planen for etterretningsoffiseren. E-off har ingen innvendinger, men insisterer på å sende et geværlag sammen med dem for sikkerhets skyld. På den måten kan de tyngre bevæpnede infanteristene rykke inn og assistere Sharbas lag på kort varsel. Hun ser fornuften i etterretningsoffiserens forslag, men frykter likevel at den ekstra militære tilstedeværelsen vil gjøre det vanskelig å få folk i tale. Til slutt blir de enige om at styrken skal vente på utsiden av byen, i et område Sharba og geværlagføreren enes om. Fornøyd

med kompromisset løper Sharba tilbake til forlegningen for å informere de to andre.

Verken Zimmerman eller Åsen kommer med innsigelser til planen hennes, og femti minutter senere er laget klart til å dra. De bestemmer seg for å bytte ut riflene med lette pistoler av typen Glock 26. Sharba vil ikke de skal fremstå som for truende, og det kompakte våpenet lar seg lett skjule under den romslige kakifargede uniformen de tre bærer. Men om uniformen er enhetlig, tar soldatene seg friheter i valg av underplagg. Åsen og Zimmerman velger begge sorte, tettsittende T-skjorter av samme modell som de amerikanske infanteristene bruker. Sharba tar på seg en grå, løstsittende skjorte i kunststoff. Den sandfargete feltluen med ISAF-symbolet over bremmen stikker hun ned i sidelommen. Til slutt klipser hun pistolhylsteret fast i beltet bak på ryggen og bretter uniformsjakken over.

”Klar til strid?” spør hun Åsen og Zimmerman.

”Always,” svarer Zimmerman på parodisk amerikansk. Åsen bare nikker.

Kjøretøyet med geværlaget som skal følge dem, en sandfarget sisu panservogn, venter på utsiden av porten. Sharba stopper den sivile feltvognen de selv kjører, og sveiver ned vinduet. En mutt hilsen fra infanterilagføreren er alt hun oppnår før fenriken synker ned i sisuens passasjersete.

Det er tydeligvis ikke alle som setter like stor pris på uventede oppdrag.

Sharba velger å ignorere lagførerenes surmuling. De siste månedene har laget hennes stort sett ikke gjort annet enn å besøke skoler og små bygder for å vinne ”hjerter og hjerner” som det heter på politikerspråket. Sharba har vært tilfreds med tjenesten, men det var ikke derfor hun vervet seg. Nå er det alvor, og kontaktnettet hun har etablert ute i provinsen, kan fort vise seg å være gull verd.

Camp Nidaros forsvinner i bakspeilet. Sharba griper mikrofonen. ”1-Sierra, dette er 4-Uniform, da er vi på vei.” Svaret

kommer umiddelbart. Sharba ser for seg etterretningsoffiseren der han sitter krokrygget over kartet i operasjonsrommet: ”Utmerket, 4-Uniform. Ikke ta noen unødige sjanser. Lykke til.”

Universitetet i Oslo

Telefonen ringer mot slutten av veiledningstimen.

Ett ring.

Professor Azmir Kahn kaster et blikk på displayet. Han har ikke sett telefonnummeret på over to år, likevel gjenkjenner Azmir sifrene med en gang. Hjertet slår plutselig raskere, men ansiktet hans viser ingen følelser. Til studenten, en lubben blondine med ring i navlen og en bukse minst to nummer for liten, sier han:

”Disposisjonen din er et godt utgangspunkt, men jeg savner noen persiske kilder på emnet.”

”Ja vel ...?” Blondinen drar til side panneluggen og fester håret med en rosa spenne. Bevegelsen får brystene hennes til å disse. Azmir Kahn rødmer. Den skamløse promiskuiteten hennes er provoserende. Men aller mest hater Azmir måten hans egen kropp svikter ham på. Flau legger han beina i kors og ser bort mot bokhyllen.

”Prøv noe av Ziba Mir-Hosseini. Hun har en del interessante perspektiver på islam og feminisme. Vi kan møtes neste uke til samme tid. Det er fint om du sender meg et nytt utkast av disposisjonen dagen før.” Azmir ser på Hosseinis skrifter som en vederstyggelighet, men vet samtidig at det er nettopp den typen tekster studenten forventer at han skal anbefale.

”Ok,” svarer blondinen og sender ham et inviterende blunk. Azmir smiler tilbake. Så er hun endelig ute av rommet. Azmir Kahn, gjesteprofessor på Sosialantropologisk institutt ved Universitetet i Oslo, spretter opp av stolen og åpner vinduet.

Etter noen minutter er den horete parfymeduften ventilert ut av rommet. Med et tilfreds grynt setter Azmir seg igjen.

Azmir vet han bør ringe tilbake omgående, men tankene hans vandrer bakover i tid til London og King's College. Han husker studietiden i England som om den skulle vært i går. Gildet ble finansiert av hans rike, selvtilfredse foreldre. I ettertid er Azmir sikker på at de egentlig kjøpte seg kulturell kapital til bruk i Kairos sosietetsverden: "Så din sønn studerer i London? Så spennende."

Det er lenge siden han brøt kontakten med dem. Azmir lurte på hvordan bruddet passer med den perfekte familiefasaden foreldrene har brukt livet sitt på å bygge.

Ikke at han bryr seg. Han savner Egypt, ikke familien.

Men Azmir var en gang selv like overfladisk. Som så mange andre muslimer i Vesten var han passivt troende. Utvendige ornamenter og korrekt klesdrakt var nok for ham. Bønneropene var oftere en kilde til irritasjon enn inderlig og rensende underkastelse. Bare tanken får Azmir til å skamme seg.

Frelsen kom da han noe motstrebende lot seg invitere til teologiske diskusjoner i en av Londons hemmelige wahabismemoskeer. Bare det at moskeen måtte holdes skjult, var en øyeåpner for Azmir. Først trodde han det var et utslag av paranoia. Hvorfor skulle den britiske etterretningstjenesten, MI5, bry seg med å overvåke et trossamfunn? Så fikk han selv besøk. Det hemmelige politiet banket på døren hans én gang før de sparket den inn. Tre mann la ham i golvet, to andre ransakte leiligheten hans. Redselen fikk blæren hans til å gi etter. Ingen av de fem sa et ord den uendelige halvtimen rassaen varte. De forlot ham liggende på golvet, gråtende i sitt eget piss.

Neste dag, forvirret og nedbrutt, oppsøkte han wahabismemoskeen på eget initiativ. Den stedlige imamen lyttet til historien hans uten å avbryte. Da han var ferdig, ble han invitert til å bo i moskeen for en periode. Azmir takket ja uten å nøle, dypt

rørt over vennligheten imamen viste overfor en skeptiker som ham.

Han ble i moskeen i nesten to måneder. Tidlig morgen til sen kveld var fylt med studier, bønn og samtaler. Slik ble hans egen sjelelige reise sakte, men sikkert begunstiget med innsikt. Azmir så hvordan det sekulære islam bare var et knefall for Vestens såkalte frihetsideal. Et kompromiss uten retning og styrke. Men når Den hellige skrift ble tolket slik Mohamed Ibn Abd-al-Wahab, wahabismens grunnlegger, gjorde det, ble teksten en guddommelig kniv som skreller sant fra usant. Slik ble den rettroendes sti enkel å følge. Erkjennelsen gav ham styrke til å vende tilbake til studiene ved King's College. Men det var en forandret mann som satte seg ned i forelesningssalen seksti dager etter at britiske myndigheter banket på døren hans.

I tillegg til Azmir hadde fem andre studenter ved skolen tilknytning til moskeen. Azmir husker hvordan han misunte dem. Studiekameratene utdannet seg til ingeniører eller kjemikere. Deres ferdigheter lot seg omgående benytte i den globale jihad. Selv hadde han ikke hode for beregninger og tall. Det beste han kunne regne med, var å hjelpe de andre med å forberede seg. Men Azmir håpet i sitt stille sinn på større oppgaver enn å løpe ærender, levere beskjeder og gjøre innkjøp. Imamen i moskeen så at noe plaget ham. "Vær tålmodig," hvisket den gamle. "Du har også en rolle å spille." Azmir slo seg til ro med det, men tvilen og følelsen av utilstrekkelighet var fremdeles vanskelig å leve med.

Så en dag fikk moskeen besøk av mulla Ibn Sadr, kjent som Mullaen fra Afghanistan på de utallige internettforaene wahabistene brukte for å kommunisere seg imellom. Azmir priser dagen de to møttes. Den stillferdige, men karismatiske mullaen satte livet hans i perspektiv.

Mulla Ibn Sadr viste ham en ny måte å tjene saken på. En vanskelig vei. En sti for den tålmodige, minelagt med fristelser

som leder til korrupsjon og moralsk forfall. Sadr ville han skulle bli bevegelsens stemme innenfra; en skinnvenn av fienden.

Og for å vinne fiendens tillit måtte Azmir selge seg inn som en vantro gjennom å tenke som ham, te seg som ham, omgås hans kvinner. Den gamle imamen støttet sin yngre trosfrende fra Afghanistan og sa han følte seg trygg på at Azmirs wahabistiske tro ville være et skjold mot Vestens sjelløse nytelser. De fikk begge rett.

Azmir stryker hånden over glattbarberte kinn. Det hele gikk lettere enn både han og Sadr hadde trodd. Frem til rakettene begynte å regne over Afghanistan, hadde de såkalte fredsaktivistene toet sine hender. Men da ble den dårlige samvittigheten for sterk. Over natten snakket plutselig sentrale politikere på den politiske venstresiden i Frankrike, Tyskland og Storbritannia om integrering og tverrkulturell forståelse. Azmir, som nettopp hadde sluttført sin doktorgrad og for øyeblikket gjestet ulike universiteter i Skandinavia, ble nærmest pådyttet et gjesteprofessorat i Oslo. Han aksepterte med glede.

Siden da har Azmir brukt tiden godt. Han er nå en anerkjent debattant, kjent for sitt progressive syn på islam. Høydepunktet var da Statsministerens kontor spurte ham til råds etter at Trønderavisa trykket de såkalte Mohammed-karikaturene.

”Såpass må de tåle,” hadde Azmir svart. ”Ytringsfriheten er demokratiets hellige artefakt. Den er ukrenkelig.” Statsministeren hadde gjort Azmirs formulering til sin egen i neste NRK-intervju. I Waziristan, Syria og Iran slipte massene knivene.

Men til tross for utålmodigheten og et brennende ønske om å delta aktivt i kampen mot imperialistene, nøler Azmir med å ringe. Han vet alt vil forandre seg det øyeblikket han løfter opp røret og slår nummeret. Er han rede? Azmir tror det. Men livet i academia er behagelig. Han håper ikke den norske livsstilen har gjort ham svak.

Det er bare en måte å finne ut av det på.

Azmir lener seg frem og trykker in call back-tasten. Et sted i

Afghanistan ringer en telefon tre ganger før Mulla Ibn Sadr tar av røret og sier: "Allah være med deg, min sønn. Din sjanse til å tjene saken har kommet." Azmir lener seg bakover i stolen mens han lytter til mullaens behagelige stemme. Hva Sadr ber ham om å gjøre, er annerledes enn han hadde forestilt seg. Men mullaen understreker at oppgaven er vital for at operasjonen de nå planlegger, skal lykkes. Azmir forsikrer sin gamle mester om at han skal vise seg oppgaven verdig. Sadr svarer at han ikke forventer noe annet. Så brytes forbindelsen. Umiddelbart leter Azmir frem adresseboken. Siden første dagen i Norge har han jobbet målrettet med å skaffe seg oversikt over sentrale myndighetspersoner og viktige opinionsdannere. Underveis har han truffet og funnet tonen med flere av dem. Nå er tiden moden for å høste fruktene av det nitide arbeidet, og Azmir vet nøyaktig hvem han kan bruke til å skaffe Sadr det mullaen ønsker. Å reetablere kontakten med vedkommende bør ikke by på noen problemer.

Personen han tenker på, svarer med en gang.

Azmir sier: "Hei, det er professor Kahn ved universitetet i Oslo. Jeg vet ikke om du husker meg. Vi møttes på Utenriksdepartementets Afghanistan-konferanse for en stund siden. Du hadde noen interessante kommentarer til foredraget mitt. Innspillene dine fikk meg til å reflektere over hvordan vi sammen kan gå videre."

Personen i andre enden svarer hjertelig bekreftende. Azmir smiler. Det er nesten for lett. Så sier han: "Har du anledning til å møte meg? Jeg hadde håpet vi kunne fortsette den stimulerende samtalen. Dialog er den eneste veien til fred i Afghanistan. Et synspunkt jeg vet vi begge deler." Stemmen i den andre enden foreslår at de kan møtes til lunsj. Azmir svarer at det passer utmerket. Det gir ham nok tid til å plukke opp pakken Sadr sa var blitt levert hjem til ham.